

JUSTICIA SOCIAL

Núm. 138 - Any IV - Epoca III

Barcelona, 24 de febrer de 1934

Número solt: 15 Cts.

Organ de la Unió Socialista de Catalunya

Un parèntesi tràgic en la Revolució austríaca

El vice-déu de Roma, aliat de Mussolini, fa assassinar els obrers revolucionaris

Dollfuss n'és l'instrument

L'ATAC

Els socialistes austríacs han estat vençuts, però juntament amb ells ha estat vençuda la dignitat de la civilització i ha començat la fi de la independència austríaca.

En la història moderna el nom d'Àustria sona com un toc de clarí tràgic. D'ella en va sorgir l'espurna que abrandà el foc de la Guerra Gran i és possible que ara també neixi en ella la ventada d'una nova follia que ensangoni la humanitat. És la nació dels tristos destins que acabarà esborrada, amb vilipèndi, de la llista de pobles lliures. D'una col·lectivitat magnífica d'audàcies i de realitzacions, l'aristocràcia i la reialesa degenerades d'abans en feren un rebuig de pobles, i els residus més corromputs de la mateixa aristocràcia, valent-se d'un miserable com Dollfuss, n'han fet una allau d'esclaus sobre un munt de cadàvers.

Victima de la derrota en la Guerra Gran, l'Àustria empobrida, després de passar per una colla de vicissituds gairebé normals, va caure a les grapes d'un ambiciós, minso com un setmesó, però amb ànima de bandit de gran envergadura. Arrossegava les dues grans tares del dia: era catòlic i nacionalista; pasta de dictador, va somniar un feixisme propi i aixecà la bandera de la independència nacional i lluità amb totes les seves forces contra les maniobres dels nazis alemanys que volien l'Àustria hitleriana.

Mentre aquesta era la seva política exterior, a l'interior seguia les inspiracions de la Roma catòlica i de la Roma de Mussolini: tancava el Parlament perquè no podia disposar-ne al seu albir; introduïa a l'Ajuntament de Viena un comissari governatiu; perseguia les organitzacions obreres; suspèn la premsa sindical; s'aliava amb el príncep Stharensberg; facilitava armes a les milícies catòliques, i dissolia l'organització socialista de la Schutzbund.

El feixisme catòlico-nacionalista ja tenia totes les mesures preses i era arribada l'hora que el miserable Dollfuss es presentés tal com era: un assassí.

LA DEFENSA

Els socialistes, entretant, deixaven fer. Quan des del primer moment havien d'haver aixafat la minúscula carronya de Dollfuss com una serp verinosa, comencaren per transigir i de transigència en transigència arribaren a l'hora tràgica de no tenir altre mitjà que la lluita desesperada de defensa.

En anar la policia a apoderar-se del local del partit socialista, a Linz, és rebuda a trets. És el senyal de la resistència general. A Viena, a Eggenberg, a Gratz, els nostres companys es defensen com a feres acorralades.

Però les forces socialistes eren minúscules, i havien ja estat delmades, mentre que Dollfuss comptava amb l'exèrcit austríac, amb la policia i la gendarmeria, amb les forces irregulars del príncep Stharensberg i amb les milícies catòliques; i uns i altres tenien abundor de fusells, de metralladores, de canons, de tancs i d'avions.

L'assassí Dollfuss realitzava fredament els seus propòsits. Les tropes encerclaren els obrers dins de les fàbriques i els deixaren 48 hores sense avariament de cap mena; per a obligar els homes a rendir-se, foren bombardejades les cases obreres, sense deixar-ne sortir els infants; en un dels blocs de la ciutat obrera de Viena s'han trobat 85 cadàvers de menors de 14 anys; els caps visibles de la socialdemocràcia, que pogueren ésser detinguts, són penjats, després d'un lleuger procediment sumaríssim; algunes dones cansades de sofrir i aterroritzades se suïciden; els nostres germans de Viena han mort a centenars i han sabut morir defensant-se...

Però la socialdemocràcia austríaca ha estat esclafada pel feixisme catòlic i nacionalista del bandit Dollfuss.

ESTAMPES INTERNACIONALS

L'aliança dels «Heinweren» amb les forces del Govern, no ha estat solament per a combatre l'allau hitleriana que amenaça la llibertat d'Àustria.

Almenys la raó governamental d'aquesta aliança ha estat els atacs que, per part dels aliats d'Hitler, sembla que poc a poc transformen l'Àustria tipus Dollfuss en una Àustria-Alemanya tipus Hitler.

Aquesta aliança, diguem-ne combativa, perquè sembla que no té cap altre matís, ha estat un mite. Els «Heinweren», enemics declarats de la teoria marxista, tan aviat com han tingut el control del Govern han procurat de fer sortir tots els socialistes dels llocs que amb justícia ocupaven als escos dels Ajuntaments; no n'han tingut prou amb això, sinó que han atrop-

llat descaradament les justes peticions del poble austríac. Han destruït els edificis on els socialistes tenen llurs sindicats, han metrallat, han bombardejat pobles i pobles pel sol fet que la majoria d'aquells pobles eren socialistes.

Dollfuss contra Alemanya estava col·locat en una actitud admirable. Tot poble que defensa la seva llibertat de la tirania d'Hitler, tirania funesta i renunçant, és digne de lloança i d'admiració.

Però ara, amb l'aliança amb el príncep Stharensberg, cap de la política feixista d'Àustria, Dollfuss es col·loca en una situació funesta per a la mateixa llibertat que ell defensa i per a la pròpia pau d'Àustria.

R. MILLAS

Germans!

L'aixecament insurreccional dels companys austríacs ha estat vençut. El moviment revolucionari austríac ha deixat d'interessar la premsa burgesa i ha deixat d'omplir les planes de la secció estrangera que, completa la seva missió d'actualitat i satisfeta la curiositat malsana dels frívols lectors, cerca en altres qüestions l'interès que tingui la virtut màgica de mantenir o augmentar el tiratge.

Si el triomf hagués correspost als nostres companys, la premsa capitalista ens serviria contínuament, implacablement, la visió falsa, tergiversada, de l'actuació dels socialistes austríacs i crearia amb la seva mala fe característica, un ambient universal de reprova. Però, aixafada la revolució, ja no interessa parlar-ne. No interessa fer conèixer al món les brutalitats feixistes dollfussianes...

Però ens interessa a nosaltres. A nosaltres que aquests dies hem estat presa fàcil de l'esperança i la desillusió. A nosaltres, que sentim en la nostra pròpia carn la traïció que aïlla els companys. A nosaltres, que hauríem volgut córrer al costat, al seu costat, a prestar les nostres energies, que hauríem volgut vessar la nostra sang roja i creadora amb la seva...

No ha pogut ésser. Mossegant-nos els llavis, clavant les ungles en els palmells de les mans, sentint la urpada en les entranyes, inermes en la nostra impotència, el nostre pensament fogós, incontenible, corria per demunt els obstacles còsmics, travessava d'un salt les barreres creades per una humanitat estúpida i portava als germans austríacs l'anhel, el fervor i l'alegria d'un poble que confia, d'un poble que espera... Hem conegut l'amargor de la derrota. Perquè la seva derrota d'avui, com les seves victòries d'ahir, són nostres, completament nostres. Ningú, ni cap poder, per alt que sigui, pot prendre'ns aquesta participació ecumènica en les alegries i en les tristors dels germans nostres d'arreu del món.

Per això pensem amb l'ànim contingut: pobres germans caiguts! Per això continuem pensant: pobres companys que resteu en peu! Pobres, més pobres que els altres. Vosaltres coneixereu la persecució implacable, bestial, acarnissada. Vosaltres veureu en els vostres vells, en les vostres dones, en els vostres fills, l'esguard llunyà i perdut de la bestiola acorralada, que corre al sacrifici victimari, imposat per la iracúndia de la divinitat burgesa, àvida de carn i assedegada de sang.

I veureu també—les llàgrimes cremaran els vostres ulls—, la destrucció sistemàtica i barbaritzada de la vostra obra.

De la vostra bella obra. De la vostra obra fecunda i renovadora.

Però nosaltres volem dir-vos:

Germans! Que un consol sigui per vosaltres, l'afecte, el fervor, la gratitud i l'admiració, que els treballadors del món us reten en homenatge!

Germans! Que enforteixi el vostre esperit el convenciment que d'entre els homes, vosaltres heu estat els escollits, que en vessar la vostra sang heu encès la guspira que arborarà el món amb un foc purificador!

Germans! Que sigui una alegria, en mig de les vostres dolors, el saber que la vostra dissort és l'últim estímul que mancava al nostre poble per llençar-se a la lluita per la conquesta del Poder!

I en conseqüència diem als treballadors d'Espanya:

Companys: Per la insurrecció armada. En peu de guerra, tots!

JOSEP MIRET

LA REVENJA

L'hora de la revenja, però, no tardarà a arribar. De moment, la Federació austríaca de propietaris ha acordat d'engalanar les façanes de les cases en senyal de satisfacció per la desfeta dels socialistes. Ja vindrà el dia que pagaran llur alegria d'ara... amb tornes.

Però per a l'Àustria tràgica ja ha començat un altre acte de la tragèdia, que per ara només és tragicomèdia.

Els esdeveniments internacionals s'hi compliquen. Dollfuss prohibeix durant un mes l'entrada a Àustria dels periòdics alemanys; Alemanya dona ordres a les forces hitlerianes que no ataquin el govern austríac durant vuit dies, la qual cosa vol dir que l'atac era decretat. I tres potències, Anglaterra, França i Itàlia, adrecen una nota a Alemanya, que és una severa admonició, prevenint-la que obraran mancomunades per a salvar la independència austríaca.

Es grotesca i és repugnant l'actuació de les tres potències, que es posen en joc no per a defensar les llibertats ni la dignitat dels ciutadans austríacs sinó els interessos propis. Durant la preparació feixista d'Àustria, l'Itàlia ha fet de dirigent, l'Anglaterra ha fet com qui no se n'enterava i França no se n'ha preocupat. Ara s'uneixen, no per a defensar cap dret humà, sinó perquè cap d'elles no se'n pugui emportar una tallada més grossa que les altres, o perquè Alemanya no pugui prendre la part del lleó de l'Àustria condemnada a la disgregació.

Però per als nostres germans socialistes d'Àustria el mot independència no té cap sentit, perquè independència sense llibertat és una paraula buida. L'ur revenja és tota una altra. És una cosa més vasta i és des d'un punt de vista més enlairat que es venjaran i seran venjats els austríacs vençuts i la dignitat dels obrers d'Àustria. Serà en el camp internacional la lluita nova i el nou triomf.

Per als pobles ja dominats per feixismes i tiranies no hi ha res a fer. Cal esperar. Tant és que hagin doblegat el cap sense defensar-se, com a Alemanya o Itàlia, com si han sabut lluitar i han caigut gloriósament, com a Àustria. Contra la força organitzada de l'Estat i les organitzacions anexas mantingudes, armades i encadegades per racismes, religions i nacionalismes, no hi ha lluita possible ni esperança de triomf viable. La lliçó del passat d'Alemanya i d'Itàlia, i la darrera d'Àustria, és aquesta: que el poble no ha de permetre ni el més petit avenç contrarrevolucionari, perquè si el tolera està perdut. La venjança i la victòria ha d'arribar d'una altra manera.

No s'ha d'oblidar que tot el que ocorre és un seguit d'episodis de la lluita de classes. La humanitat es va dividint cada dia més en dos grans camps: a l'una banda el capitalisme i a l'altra el proletariat; són els dos grans camps que a Espanya s'anomenen, infantilment, dretes i esquerres.

Vindran dies de prova i lluites afroses, i és en aquest futur proper que cal preparar la batalla, que no es tancarà dintre els límits d'Àustria ni de cap altre país. Serà una lluita mundial i és en aquesta amplitud que cal fitar les consignes nostres.

Una altra gran guerra s'està incubant. Quan arribi, cal que el proletariat de tots els països estigui preparat. Els quadros del capitalisme s'hi destruïran mutuament, i els quadros proletaris han de contribuir a la desfeta, i a la destrucció, per damunt de tots els pobles i de totes les pàtries. L'enemic de cada obrer no estarà al camp d'enfront sinó al propi camp i és contra els veritables enemics que hauran de disparar les armes proletàries.

I així arribarà el triomf de les reivindicacions humanes i de l'ideari socialista.

Arribarà posant en pràctica la consigna marxista: Proletaris de tots els països uniu-vos. Serà la revenja dels austríacs i de tots els homes dignes.

R A S T R E S D E S A N G

Germans austríacs!: nosaltres admirem la vostra fermesa i encara que dissortadament la força capitalista us hagi vençut, heu donat al món una prova que també el proletariat lluita per la seva llibertat i si no heu triomfat ha estat perquè us heu trobat en un pla d'inferioritat en el que es refereix a l'armament. Què podien les vostres pistoles enfront les metralladores dels vostres enemics? Què podien les vostres escadosses metralladores front a front amb els potents i mortífers canons adversaris? Nosaltres, socialistes com ells, els admirem profundament i observem que si han capitulat, ha estat honrosament, després de donar heroïcament la seva sang, la seva vida!...

Glòria als màrtirs del Socialisme Austríac!

ASSUMPCIÓ RAMÍREZ

La crisi s'acosta

L'esquerrisme del proletariat

En els comentaris que ha promogut l'actitud del Partit Socialista i de la Unió Socialista de Catalunya, tant de la dreta com de l'esquerra, sembla que es vulgui fer una diferència entre les iniciatives dels partits i la veritable disposició d'ànim de les multituds.

Aquesta manera de veure les coses, particularment pel que fa referència a la democràcia republicana, només que republicana, és errònia i tendenciosa. La posició de les forces socialistes peninsulars, precisament, és una conseqüència d'un estat d'ànim de la massa. El que passa és que el Socialisme organitzat ha estat l'interpret fidel d'un desig i d'una aspiració popular. I això pot dir-se que no ho havia fet mai cap partit polític en aquest país.

Res més que servir les aspiracions de la massa. Res més que això representa la nostra actitud. I nosaltres, dipositaris genuïns dels interessos de la classe treballadora, tenim el deure tant de considerar les coses que estan passant en la política en els moments actuals, com les coses que la situació que travessam pot comportar. Per això el fet de respondre a un sentiment de solidaritat d'esquerra i de fer-nos col·laborar al Govern de la Generalitat, no pot fer-nos oblidar l'altre fet: que és el de saber en la mesura que l'acció dintre la democràcia actual pot ésser una garantia de desenvolupament proletari. I de prevenir la necessitat que la nostra acció hagi de desbordar un poder que va contra la democràcia.

No hi ha prou de considerar isoladament la situació de Catalunya, perquè aquesta mateixa situació està subordinada a les coses que poden tenir lloc a la resta de la Península. La normalitat admirable de Catalunya, ara com ara, no desarma les dretes espanyoles, incloent-hi la Lliga; i, a més, en el mateix moment que la democràcia peninsular arriba al seu punt crític per l'obra criminal del Govern actual, ningú no ha d'oblidar que ens trobem en la necessitat que la nostra democràcia fos quelcom més que una normalitat de classe mitjana i que caldria secundar les forces obreres peninsulars que es preparen per oposar-se al feixisme. I tots els demòcrates sentimentals sospirers del camp republicà poden dir el que vulguin de l'acció de classe; al feixisme no pot vencer-lo la literatura ni la poltroneria. I la cosa és clara: que farien els demòcrates republicans davant la necessitat que la classe obrera hagués d'assumir la funció d'anorrear el feixisme?

Si la democràcia republicana creu que fent el que fa ja n'hi ha prou per a considerar resolt el problema de l'oposició al feixisme, els socialistes sabem que no; i que calen mitjans més segurs de lluita, dels quals no pot ésser eliminada una violència, i certes formes de Poder que la violència i les tendències dictatorials del feixisme fan inevitables. Els obrers no tenen ni compromisos històrics, i en particular semblances psicològiques amb el feixisme, per considerar-se eximits de demostrar el màxim d'energia i d'aixecar noves modalitats de Poder enfront de la reacció agrario-burguesa.

Sigui o no culpa de la democràcia republicana (que no és en el moment de la quita quan cal escatir-ho), avui les masses es troben desorientades. I no són pas els republicans els que tenen el control d'aquestes masses. I abans que sigui resolt el problema de rescatar la República, forçosament ha d'ésser resolt el problema de l'aixecament de la massa. Per arribar a l'aixecament i al recobriment de la confiança de la massa no hi ha altra actitud que la que defensem nosaltres. I l'experiència ens està dient que ha d'ésser així. Perquè allò important és veure la massa al nostre costat, capaç d'ésser portada a l'acció per coses amb què la massa cregui. Del contrari, d'una manera incoherent, per la desorientació de la massa, es reforçarien les posicions del feixisme. I preguntem-nos. És que si triomfa el Socialisme, els republicans veuran fer moltes coses que no són integrants en el seu programa? Evidentment. Són les tragèdies de tots els moments d'oposició. Però aleshores, és que resulta preferible que el feixisme aixafï la democràcia com a Austràlia?

Per a ben puntualitzar les condicions de la lluita contra el feixisme cal tenir en compte l'estat de fet que existeix respecte a les inclinacions de la massa. Perquè el feixisme solament pot ésser combatut efectivament per la classe obrera. I la classe obrera es troba enquadrada en les organitzacions de classe. Ja no pot tornar enrera. I ja és prou que les organitzacions de classe estiguin disposades a posar aquesta força a la disposició d'una lluita contra el feixisme anant amb tots els homes i partits d'esquerra que hi vulguin col·laborar, com nosaltres col·laborem lleialment al Govern de la Generalitat.

En front del poder de les dretes no hi ha altre poder que el que pot aixecar el proletariat. Poden mirar-se les coses pel costat que vulguen i aquesta conclusió és inevitable. I si el proletariat, davant una acció preemptòria, no és prou, és ací precisament on cal que s'aplegui l'esforç d'altres forces d'esquerra, però amb el ben entès de tenir en compte les exigències de la lluita.

Democràcia per a tothom. Però què en farem dels que no volen la democràcia si no és per a ells? Les exclusions, en aquest cas, es desprenen de la mateixa naturalesa de la lluita. I en particular del programa de govern (car no podem oblidar que l'ofensiva reaccionària planteja el problema del Poder en termes de, o ells o ningú); programa de govern que no pot ésser el que va permetre que el feixisme fos una amenaça. I si és l'acció obrera la que té força decisiva per a allunyar per sempre més els perills per a la democràcia, no pot ésser que per por d'aquest programa, en l'hora greu, les esquerres fessin el joc a la reacció, com està succedint amb el Govern llerrouxista de Madrid, si quan surtin aquestes ratlles encara és al Poder.

Poder democràtic del proletariat en contra dels privilegis econòmics que donen ressors decisius a la reacció per aixafar la democràcia.

F.A.I. i llerrouxisme Republicans nous de trinca

La paradoxa que davant de Governos avançats hi hagi homes que se'n fan favor del proletariat amb tots els recursos que es tinguin a mà. Més ben dit: ha arribat l'hora de la veritable revolució.

Ara bé: hi ha gent que n'ha fet tota la vida, a llur manera, i que ara sembla que no els interessi.

La paradoxa de que davant de Governos avançats hi ha homes que se senten molt revolucionaris i que, en canvi, no són capaços de res enfront de Governos reaccionaris, es repeteix una vegada més.

Ja a Barcelona, durant els períodes d'anarquisme màxim, les vagues moltes vegades havien depengut del bon plaer de Llerroux. No sembla que encara sigui totpoderós, aquest home, a Barcelona; però no hi ha dubte que, com a ninot, juga un paper de primer pla en la República. El llerrouxisme, en aquest cas, ¿continuarà fent i desfent en certs medis obrers?

Es bo recordar, per les circumstàncies que s'apropen, el que va dir Guerra del Riu quan va prendre possessió del Ministeri que regenta. Va dir que si l'haguessin destinat a Treball, els sindicalistes no hi haurien vist de contents. I va afegir: «La Confederació Nacional del Treball no em fa basarda. Els sindicalistes formen el mateix front amb els radicals.»

Estem convençuts que les circumstàncies recolzen aquestes paraules.

TREBALL
DIARI DE LA U. S. C.

El preu dels diaris

Una campanya indigna

Una de les campanyes més aferrissades contra els Governos Azaña, en els quals col·laboraren tres ministres socialistes, va tenir per base, encara que es digui el contrari, la negativa governamental a fer el joc als interessos de la Paperera Espanyola, i, per conseqüència, a la gran premsa capitalista peninsular. A la complicitat del Govern en una pila de negocis bruts, s'afegia la proposició de l'augment del preu dels diaris a quinze cèntims, amb la qual cosa, de retruc, se cercava que grans zones populars de l'opinió pública espanyola es quedessin sense òrgan periòdic que els orientés.

Era necessari en aquells moments que una Espanya nova havia de sorgir del gresol del canvi de règim que la classe obrera es quedés sense veu en la Premsa per tal que passessin més lleugeres certes maquinacions contra la Constitució que s'elaborava. Això explica que en un moment donat tota la premsa de gran tiratge es posés al costat del senyor Azaña. A Madrid solament, «El Sol», «Luz», «Ahorra», «La Voz», durant uns mesos es lluraren a cantar les excel·lències del que qualificaven com el primer republicà espanyol, el forjador de la República, l'home més gran del segle, amb tanta intensitat, amb titulars tan vistosos, que avui, en perspectiva, veïem com eren d'impúdics aquells diritambes. Un cop però, el Govern presidit per aquest home no escoltà els consells de les sines dels interessos que dallen i s'encobreixen entorn de la gran premsa, tot foren atacs, i, quan no, el silenci, que de vegades sepultra més que les campanyes sorolloses. Si Azaña hagués tinut premsa, ni hauria caigut per la traïció ni hauria passat per la vergonya de la campanya impúdica que es feu entorn dels pobres cadàvers de Casas Viejas...

Calla que la lerrouxada assaltés el Poder perquè la proposta d'augmentar obligatòriament el preu dels diaris tornés a discutir-se. I això, si queda un bri de decència, no pot prosperar. No us els creuésseu pas els arguments que adueixen els capitans de la premsa espanyola en propugnar perquè el Govern imposi un augment, que és tant com la mort segura de tots els diaris obrers i d'avançada. Aquella empresa que vulgui apujar el preu del seu diari, és ben lliure de fer-ho si vol, però allò a què no pot obligar és que tots els diaris hagin de passar per aquest adreçador i molt menys encara fonamentant l'augment en uns pretesos arguments o encoriments de la mà d'obra, que són tot un escarni a la dignitat humana. Un augment de cinc pessetes setmanals en el jornal del tipografs, per exemple, no donen dret a intentar impunement la mort dels diaris de caire popular, que, ben mirat, és allò que es pretén, perquè el mal de certs senyors no vol soroll.

Es lamentable, amb tot, que a aquests senyors els facin cor diaris que es dinen d'esquerra i republicans, que il·lusionàriament es deuen creure que vendran més o que simplement aguantaran el gros del seu públic, pel que es veu, format per milionaris.

Valdria més que el lloc que aquests diaris estafen al seu públic amb la publicació de solts destinats a obtenir del Govern l'obligatorietat d'aquest augment, el destinessin a informar millor la gent que els llegeix.

Ens haurem d'armar també

Les etapes que cal salvar per tal d'arribar al cop d'Estat feixista es van superant que és un gust. Al desvergonyiment dels mitjans succeeix l'armament de les bandes que han d'assassinar els treballadors.

No és un secret per a ningú que d'una manera es llurien permisos d'armes a gent que s'enquadra a les milícies que han de "garantir l'ordre".

Massa sabem allò que aquesta mena de prolongació de la força pública suposa i quina mena d'intencions amaguen aquesta gent respecte la classe obrera.

El fet és greu, gravíssim, i caldrà que ens preparem també contra el perill de la reacció en armes per allò que perill conegut és un perill a mitges.

Si el Govern no talla de pressa les moixigangues feixitzants i persisteix a tolerar l'armament de les bandes blanques en la mateixa impunitat que fins ara, els treballadors haurem de procedir, en allò que puguem, de la mateixa manera.

Amb tot, és una taca que no se la treurà mai més el Govern Llerroux.

Maripi,
Maripi, Maripi
Es el calçat preferit
LARGO CABALLERO

Al marge d'un discurs

«Se llega a ser socialista de dos maneras: o por una formación intelectual, doctrinal, que se apoya en un sistema filosófico y económico con un concepto completo de lo que es la vida de la humanidad, la suerte de las sociedades y el devenir de los pueblos o porque sin esta formación doctrinal, sin esta riqueza intelectual del individuo, se haya producido aquella iluminación necesaria que les revela su situación de clase de proletario.»

Així digué Azaña en el seu discurs del teatre Pardiñas, i digué just, però s'arriba també al Socialisme per sentiment, sense formació intel·lectual, sense la il·luminació reveladora del sentiment de classe. S'hi arriba per simpatia social, per compassió humana, per pietat enfront d'aquell dolor dels homes que ens revolta, precisament pel que sentim en ell d'evitable; s'hi arriba per la ferida que al nostre anhel de justícia il·luminària la visió d'aquelles tragèdies fatals, lligades cegament a l'atzar de la naixença, en una casa misera de suburbi, en un turgur de barri xinès o en un pis confortable de barri modern.

I és per aquest camí que la dona arriba al Socialisme. Hi arriba com hi arribaren els primers socialistes utòpics, com hi arriba el poble en un sentir amar de protesta; i en una visió confusa de millor ordre econòmic; en un presentiment obscur de què aquest millor ordre és tan possible com necessari. ¿Quin serà aquest millor ordre? No ho sabem, però no hi fa res. Com el Quixot, pensem: «El camino, Sancho, es lo que importa.»

Com no ho sabien els primers socialistes que es digueren S. Simon, Fourier, Owen, Cabot i inquietos provenien a assajar-nos sistemes, falansteris, icàries i utopies; com no ho sap clarament el poble que dona tota la confiança als seus dirigents, tampoc ho sap la dona a la qual la biologia primer, la societat després, han mantingut en un total apartament del que s'esdevenia més enllà dels fogons i de la cambra.

I, no obstant, en la mateixa ignorància dels remeis, utòpics, poble i dona si senten vivament la injustícia social i tenen el cor pur i la ment àgil per esperar i creure encara en l'home, es troben plegats en el camí del socialisme.

Es troben en una consciència de necessitats col·lectives, comunes, interferint-se, més enllà del seu i del meu. Aquesta consciència porta una vibració solidària i una necessitat de comprendre aquesta solidaritat, d'ordenar-la, d'endegar-la. En aquest punt es troben per camins diversos tots aquells que palpitaven d'unes mateixes inquietuds i que únicament per sentir

de Justícia han d'arribar al Socialisme.

S'hi troben els idealistes, el poble i les dones. En aquest punt, els idealistes teoritzants s'interessen i s'afanyen per comprendre l'economia i la filosofia com ho feren els socialistes utòpics. En aquest punt el poble s'interessa vivament a la cosa pública, a la sindicació, a les unions cooperatives; en aquest punt, la dona, que ja ha eixamplat a horitzons socials aquells sentiments que només la lligaven als seus, que ha sentit la vibració de dolor que batejava sota les reivindicacions feministes, ja té una inconformitat absoluta amb l'organització econòmica actual i amb les bases morals que la sustenten.

Es aquest el punt de coincidència que el marxisme ve a il·luminar, punt de coincidència que inicia el camí que Marx ha fressat, fonamentat i precís en el seu internacionalisme, en el valor de jerarquia donat al treball i en la necessitat del proletariat de prendre consciència de classe i de realitzar el que aquesta consciència significa.

Des d'aquest moment ja ha quedat formulat en interessos concrets allò que només balbucejava en anhel de Justícia, ja està delimitat i precís allò que els socialistes utòpics cercaven, allò que el poble necessitava, allò que aquelles feministes tan ardents com befades reivindicaven.

Prendrà formes diverses, es manifestarà en convulsions o evolucions; mentre es concordi en aquests punts fonamentals ja sou socialista. Us ha bastat un sentiment viu de la injustícia social i un fervent desig de comprendre'n les causes. La puresa de cor per a esperar en l'home, la ment àgil per a creure en els remeis i la decisió inquebrantable d'aplicar-los sempre que se'ns presenti l'oportunitat, el moment o la necessitat, completaran la vostra total formació.

I aquest ha d'ésser el nostre socialisme, dones.

El procés de tota transformació social passa rigorosament per tres fases més o menys lentes, a diferent ritme una i altra, però essencials totes. Inconformitat amb el que es té, realització del que es vol que sigui, adaptació d'allò que s'ha realitzat. Si bé crec que l'home té moltes més condicions que la dona per a realitzar, estic persuadida que la inconformitat ha d'ésser vivament sentida per la dona i que l'adaptació l'ha de fer gairebé tota ella si volem que la transformació sigui una viva realitat.

Per a ésser socialistes ara, a nosaltres, dones, ens és indispensable la inconformitat viva, vehement, amb la nostra organització econòmica actual i la ferma decisió d'ajudar la substitució d'aquesta actual organització econòmica sempre i a la mesura que el moment ho necessiti, com han fet les nostres companyes d'Àustria.

MARIA PI DE POLCH

Veurem calar foc als convents

En el miting de la catedral de Madrid un ensotanat irreverent, feixista i romà per torna, trencant la norma més elemental de la neutralitat a què obliga un càrrec "oficial" i més si s'és estranger i sacerdot, parlà de política i s'estengué en consideracions i censures que la República no pot tolerar de cap de les maneres.

Si en aquest país l'esperit civil i l'imperi de la llei fos una realitat, el subjecte en qüestió ja hauria estat expulsat conduït per una parella de la Guàrdia civil en aplicar-li la llei de Ganduls.

Amb tot, el malastruc Tedeschini ve a remoure un callu que no és pas extingit ni de bon tros de la consciència de milions de treballadors espanyols: el perill que és l'Església Catòlica, Apostòlica i Romana per a la República i la Revolució hispàniques.

No desesperem de veure cremar convents i d'empaitar capellans.

La mala llet de la Lliga

«La Veu» publica una caricatura en la qual hi ha els nostres companys Comorera i Serra Moret interrogats per un periodista. Sostenen el diàleg següent:

—I vostès que opinen dels fets d'Austràlia i les declaracions de Largo Caballero?

—Res. Nosaltres només som antilligats!»

Només els drem una cosa en resposta a la mala llet que gasten els eterns traïdors a Catalunya i igualment eterns botxins de la classe obrera: Que procurin no caure a les nostres mans si de nosaltres depèn que un dia tinguem el Poder, perquè no en sortiran pas gaire bé.

Llavors podran fer preguntes poc solertes i insidioses sobre Austràlia i Largo Caballero si els queda esma.

El Socialismo no tiene otra salida que la lucha decidida contra el fascio.

LARGO CABALLERO

Per si passava...

Els tres regidors socialistes de l'Ajuntament de Barcelona han tornat espontàniament els passis de favor que la Companyia Anònima de Tramvies els havia cedit gentilmente, es veu amb la sana intenció que els nostres companys, obligats per l'agraïment, silenciassin el dia que calgui parlar-ne, els abusos de la Companyia que a canvi d'un servei car el presta tan dolent com pot.

S'han equivocat, senyors, aquesta vegada.

Crédit i Previsió

SOCIETAT COOPERATIVA
Corts, 678, 1.º - Tel. 16871

L'objecte de la Societat es practicar la cooperació en el crèdit, l'estalvi i la previsió suprimint el lucre en aquestes activitats

Miting de la Joventut Socialista de Catalunya

(Sobrant de l'edició anterior per excés d'original)

MITING de la Joventut Socialista.
El passat dissabte, dia 10, a la nit, la Joventut Socialista de Catalunya féu a la Casa del Poble la seva presentació en un míting, en els transcurso del qual els companys que hi parlaren fixaren la posició de la Joventut i marcaren les posicions que en els diversos problemes actuals adoptarà la Joventut Socialista.

El company Berenguier, que presideix, immediatament després d'obrir l'acte cedeix la paraula al company

GARCIA,

que advoca per la unió de tots els Partits socialistes per tal de fer front a la reacció, que s'acosta per moments. Diu que per a aconseguir aquesta unió, els joves hem d'esforçar-nos a superar aquesta sèrie de prejudicis de què estan posseïts alguns vells. Relata després uns casos en què els partits burgesos d'esquerra han traït el proletariat, i diu que això ens demostra que no podem col·laborar amb aquests partits d'esquerra.

Seguidament parla el camarada

AMAT,

el qual es declara enemic de la democràcia perquè—diu—hem vist el fracàs d'aquesta pseudo-democràcia burgesa. Fa avinent que aquesta lluita que la Joventut declara a la democràcia s'ha de portar arreu de Catalunya.

Passa a parlar de la política nacional i diu que forçosament s'ha d'anar a la deriva perquè ja comencem per tenir un president del Consell de ministres que en lloc d'ésser com diu ell el representant del republicanisme històric és el representant del macarronisme històric.

Relata una sèrie de fets que demostren la covardia dels republicans que culminarà en l'indult de Sanjurjo. Acaba declarant-se partidari d'anar per la violència a la conquesta del Poder i així liquidar aquestes traïcions a la revolució.

GENER,

que parla després, denuncia la guerra que s'està preparant, on la joventut té assignat el paper de carn de canó. Els joves hem d'impedir per tots els mitjans adhoc anant per les casernes a dir als soldats, fills del poble, que allí no hi són per a defensar estrelles ni gabinets formats per enemics del proletariat, sinó per a defensar els obrers.

El «botas—continua—amb un cop de ploma ha trencat la democràcia i nosaltres, que no l'hem pas de defensar, quedem en situació de llançar-nos a obtenir el control de l'Estat.

Esmenta el feixisme naixent i fa un parangó entre el d'Espanya i el de França on el duc de Guisa ha fet sortir els monàrquics al carrer amb l'intent d'instaurar una monarquia feixista.

MERCADER,

que segueix en l'ús de la paraula, parla de l'obra cultural de la República i diu que encara que amb uns tons tan ampullosos s'ha parlat de l'Escola única i de l'Escola laica, no hi ha—manifesta—ni l'una ni l'altra.

L'orador considera com a cosa substancial amb la implantació del Socialisme la plena consecució d'una veritable Escola única on el fill del treballador tingui, quan la intel·ligència li ho permeti, una cultura superior.

Detalla minuciosament allò que ell entén per Escola única i laica i malda per la revolució que farà possible aquesta victòria.

GRANIER - BARRERA,

que parla a continuació—canviant l'ordre dels oradors—, diu que va on el Partit li mana i sobretot on li mana la Joventut, perquè així, complint el deure, quan un cridem, vosaltres també l'haureu de complir.

Declara que el moviment revolucionari és imminent, i que per això el Govern, que ho veu venir, té por. Avui, sense moure les mans, cal no fer cap gest inútil per a magatzemar energies que segurament aviat ens faran falta—afegeix—i us dic que feu igual. La República se'n va de les mans dels republicans i nosaltres hem de deturar-la d'aquesta ràpida davallada.

Carnet de la Unió Socialista de Catalunya

BERGA

Ens comuniquen de Berga que ha quedat quedat constituïda la Secció de la U. S. C. i nomenada la Junta Directiva següent:

President: Marcellí Prat i Gonfau. Vice-president: Jordi Bartole i Dies. Secretari: Ignasi Pascual i Rosell. Vice-secretari: Josep Valsell. Tresorer: Lluís Costa i Costa.

Vocal 1r: Lluís Espel i Casadesús. Vocal 2n: Manuel Riera i Guix. Vocal 3r: Miquel Torra Prat. La nova Secció ha quedat domiciliada al carrer de Boixader, núm. 4, baixos.

BORREDA

Demà diumenge, dia 25, tindrà lloc un acte de propaganda que promet ésser de positius resultats per a l'escaudament del Socialisme en aquesta població.

L'acte serà celebrat d'acord amb els elements d'Esquerra Republicana de Catalunya sota el programa següent: D'onze a una recepció de Comissions i de representacions dels pobles de la Comarca.

A la una banquet de germanor. A les tres, gran míting en el qual hi prendran part els següents oradors: Assensio, Trabat, Duran i Albesa i el diputat J. Riera, d'Esquerra Republicana de Catalunya; i Maria Pi, Folch i Capdevila i el diputat Joan Fronjosà, de la Unió Socialista de Catalunya.

LLANSA

Dissabte passat, dia 18, fou celebrat al local del Centre Federal un míting de propaganda organitzat per la Unió Socialista de Catalunya.

Hi prengueren part Maria Pi, Joan Claret, Folch i Capdevila i el nostre diputat al Parlament de Catalunya, Joan Fronjosà.

El local s'omplí de gom a gom i tots els oradors foren ovacionats.

MONTEQUIU

El diumenge, dia 4 del corrent, tingué lloc un acte d'afirmació sindical, organitzat per alguns elements simpatitzants de la U. G. T.

El saló es veié emplenat de públic que escoltá amb atenció les paraules dels companys de Manlleu Emili Planes, Marian Costa i Lluís Soler. Finalment féu ús de la paraula el regidor de la U. S. C., de Manlleu, company Josep Lladó, el qual va glossar les tàctiques i finalitats de la U. G. T. Tots els foren molt aplaudits. Es procedí seguidament a constituir-se una secció sindical afecte a la U. G. T.

TORTOSA

El Comitè Executiu de la U. S. C. ha pres l'acord d'expulsar l'Agrupació Socialista de Tortosa, i de procedir a la reorganització de la Secció amb elements disciplinats que acatin els acords presos en el Congrés de fusió de les forces socialistes a Catalunya.

Ha cominat també a que renunciessin llurs càrrecs els elements que en les darreres eleccions municipals sortiren elegits Consellers com a candidats de la U. S. C. i que posteriorment hagin pretès de separar-se de la nostra disciplina.

CURS D'ECONOMIA POLITICA

Avui, dissabte, a 24 de 8 de la vetlla, el company R. Folch i Capdevila donarà la lliçó 1 del curs d'Economia política que va encarregar-li la Joventut Socialista de Catalunya. Dissabte vinent explicarà la 12 i darrera lliçó del curs. Com de costum, a l'aula núm. 4 de la Casa del Poble.

FEDERACIO COMARCAL DEL BARCELONES

La nova Junta Executiva d'aquesta F. C. ha quedat constituïda de la forma següent: President: Francesc Botella; Vice-president, Josep Nieto; Secretari, Pelai Sala; Vice-secretari, Joan Morgades; Tresorer, Santiago Pons; Comptador, Joan Miranda; Vocal, Antoni Renart.

LA BISBAL DEL PENEDES

Diumenge passat, dia 18, el company E. Ruiz Ponsel, diputat al Parlament de Catalunya, donà una conferència a la Secció de la U. S. C., de La Bisbal, sobre el tema «Situació actual de la política a Catalunya». Fou un èxit en tots sentits.

COMITE PRO TREBALL

Per tal de donar un impuls decisiu a les tasques preparatòries de la sortida del nostre diari «Trebball», és convocat el Comitè per al dimarts vinent, dia 27, a les set de la tarda.

«Totavia hay por aquí gentes malnacidas que nos dicen: Aprended. Mirad lo que les ha ocurrido a los socialistas austriacos por salirse de la legalidad.

EL SOCIALISTA

I tant que ho aprenem. I aprofitarem la lliçó.

La unificació socialista a Catalunya

Seguint la llista de les Agrupacions de l'antic P. S. O. E. que han acordat confirmar llur ingrés a la Unió Socialista, avui donem compte de les següents:

DE REUS hem rebut una comunicació participant-nos que ha estat pres l'acord següent:

«L'Agrupació Socialista de Reus, reunida en Assembla General Extraordinària, resta assabentada de les circulars de la Comissió Executiva del Partit Socialista Obrer Espanyol i del Comitè Executiu de la Unió Socialista de Catalunya, i lamenta que en moments de màxima responsabilitat històrica es vulgui obligar a arranjar ràpidament un problema que des de temps restava pendent de resolució.

Però, tenint en compte la contundència d'ambdues circulars, que obliguen a una decisió concreta, recorda que el desig d'arribar a la unificació socialista a Catalunya fou originada per una proposta d'aquesta Agrupació, la qual va tenir el seu desenvolupament normal en els Congressos de la Federació Socialista Catalana celebrats a Manresa, Mataró i Lleida, els quals plasmen una realitat definida en el Congrés d'Unificació Socialista celebrat a Barcelona.

Per tant, conseqüent amb la trajectòria marcada, l'Agrupació Socialista de Reus acorda continuar pertanyent a la Unió Socialista de Catalunya seguint les orientacions marcades en dit Congrés d'Unificació.

L'Agrupació Socialista de Reus declara el seu desig de continuar pertanyent al Partit Socialista Obrer Espanyol i afirma el seu decidit propòsit de treballar amb màxim entusiasme per a

aconseguir que sigui un fet la tan desitjada unificació del socialisme catalans.»

SANTVICENÇ DELS HORTS

Ens comuniquen els companys d'aquesta Agrupació que ha estat pres l'acord de confirmar la fusió amb la Unió Socialista de Catalunya.

CALDES DE MONTBUI

Rebem també la nova que els companys de Caldes, fidels als acords del Congrés de fusió han acordat confirmar-la.

VILANOVA I GELTRU

També els companys de Vilanova i Geltru ens fan saber que han ratificat l'acord d'adherir-se a la Unió Socialista de Catalunya.

DE GIRONA

L'Agrupació Socialista de Girona ha acordat ratificar l'acord de fusió i ens ha comunicat l'acord en carta signada pel President B. Discossi i el Secretari Manuel Roset, amb els termes següents:

«Va acordar-se, per unanimitat, ratificar els acords del Congrés d'unificació celebrat l'any passat entre els representants de les antigues Agrupacions de la Federació Catalana i de les Seccions de la U. S. C. i, per tant, adherir-se entusiàsticament a l'obra que ve portant a cap el Comitè Executiu, en el ben entès que es desfà de tota altra relació que no emani de la Unió Socialista de Catalunya.

Actes, avisos i conferències

Demà, diumenge, dia 25, excursió al Montseny.

Itinerari: Pla de la Calma, Santa Fe i retorn per Figaró.

Punt de reunió: Estació del Nord, plaça de Catalunya, a les 5 hores. Pressupost, 5'50 pessetes.

La Societat de Professions i Oficis Diversos de la U. G. T. (Secció de serveis domèstics i netega en general) prega que passin per la Casa del Poble, Secretària número 17, de sis a vuit de la tarda, cada dia, per assabentar-los d'un assumpte que interessa a tots els afiliats.

Hom convoca els porters, conserges i similars de Barcelona (U. G. T.) a la Junta General extraordinària que tindrà lloc avui, dissabte, dia 24, a la Casa del Poble, Primer de Maig, sota l'ordre següent:

Primer: Lectura i aprovació de l'acta de la Junta General ordinària anterior.

Segon: Lectura i aprovació de les cinc proposicions que la Directiva presentarà al Congrés Regional que tindrà lloc a Barcelona el 13, 14, 15 i 16 d'abril pròxim.

Tercer: Proposicions de la Directiva per a l'ingrés dels socis de la Mutuària a l'Agrupació Medical «La Sanitària», de la qual formaria part un directiu d'aquesta Agrupació.

Quart: Elecció dels càrrecs vacants de la Mutuària.

Cinquè: Preguntes i proposicions.

La Unió General de Dependents (U. G. T.) celebrarà Assembla General extraordinària el proper dissabte dia 24, a les 10 de la vetlla, a l'aula núm. 4 de la Casa del Poble (Primer de Maig, 7), per a tractar el següent ordre del dia:

1. Front Unic.
2. Assumptes Secció Viatjants.
3. Proposicions a presentar al proper Congrés Regional de la U. G. T.

4. Nomenament de Mesa de discusió i Revisor de comptes.

Ja estan ultimats els treballs per portar a la realitat el Front Unic d'obrers de la Indústria Fabril i Tèxtil de Barcelona, integrat pel Sindicat Fabril i Tèxtil de la Unió General de Treballadors i el Sindicat Fabril i Tèxtil d'Oposició, al qual podran adherir-se hi totes les organitzacions obreres de la Indústria Tèxtil que vulguin aportar-hi llur col·laboració.

Vacances:

CALÇATS MARIPI

Els trobareu arreu on aneu

No us prometo res—segueix dient—perquè m'empipen els nois que prometen, i el homes que prometen, i els vells que prometen, i per això jo en política no prometo mai res, però us manifesto que aviat sabrem els que compliran i els que no, amb llur deure.

ARDIACA

es lamenta de la poca sensibilitat política que fa adonar-li que dissolutament les joventuts encara no totes estan disposades a llançar-se a lluitar per les llibertats proletàries. Hi ha gent que encara no s'ha adonat de la situació actual. Ocorren a Alemanya i a Itàlia i ara a França uns fets que denoten com avançada el feixisme arreu. Cal que cuitem a extirpar-lo de socarrel.

La classe obrera espanyola s'adona que estem fent tard com ho ha fet a Alemanya, a Itàlia i a altres llocs.

Parla també que han de pensar en les necessitats imperioses del moment d'efectuar-se la gran transformació social i que per tal de tenir unes organitzacions eficients cal preparar-se per a lluitar econòmicament contra la burgesia en l'intermedi, que durarà uns dies, uns mesos, uns anys, és igual, que pot tardar a arribar la revolució, i per això cal fomentar el sistema cooperatiu, clau—de la de la riquesa i de l'economia.

MIRET

ret un homenatge al mestre Camalpans, forjador de Joventuts, i present el goig que tindria de veure que les Joventuts segueixen les seves petjades.

Diu que ha de parlar de la posició de la Joventut respecte al Front Unic. També vol parlar del nacionalisme.

Fa un extens estudi, amb bells exemples, de la necessitat ineludible que tots els explotats s'uneixin en un front i advoça perquè tots oblidin aquelles petites coses que els separen. La gravetat dels moments davant l'enemic comú empetteix les llagues infranquejables. Diu que aquell que per esperit de capelleta combat el Front Unic, la Joventut el considera un traïdor a la causa obrera.

Reforça la posició dels companys que han combatut la democràcia, amb noves manifestacions. Fa diferents imatges sobre distints fets, que avallen les seves manifestacions.

Fa una exposició del nacionalisme i les seves conseqüències. Combat aquelles que per oposar-se al catalanisme menen altre argument que el d'un nacionalisme opressor. Accepta del nacionalisme allò que dignifica l'home, allò que el fa sentir el que és.

Finalment advoca per anar a la presa violenta del Poder i amb frase abrardada remarca la necessitat que tothom compleixi amb el seu deure.

Tots els oradors són llargament aplaudits. El company Berenguier, que presideix, donà l'acte per acabat amb breus paraules. Els concurrents a l'acte en acabar entonaren vibrants notes de la Internacional.

Acadèmia de Tall i Confecció

PROFESSORA

ROSA S. DE COMORERA

Sistema nou, Ràpid, Senzill, s'aprèn a tallar tota classe de vestits en poc temps.

Hores de classe, de 3 a 6 - 20 ptes. m.

“ “ “ “ 7 a 9 - 15 “ “

MUNTANER, 52, 4. 2.ª

NOTA.—Les afiliades a la U. S. C. i llurs filles disfrutaran d'una rebalta de 5 ptes.

La veu de les nostres Joventuts

Un imperatiu indefugible
Per una política pròpia

Ha estranyat a alguns estimadíssims companys nostres que en el número darrer de JUSTICIA SOCIAL no es reportés cap detall del discurs darrerament pronunciat per don Manuel Azaña al Pardiñas de Madrid. Podem assegurar que no ha estat cap oblit, perquè de l'ex-president del Consell de Ministres en tenim com a col·laboradors de la instauració de la República i com a catalans un concepte personalment molt favorable per a la persona del senyor Azaña. És més; li estem profundament reconeguts per la política honesta que ha portat a cap en els primers dos anys del règim nou. Però, amb tot, no passem d'aquí. No som ni més ni menys que justos, i tant de bo tothom ho fes així.

Ara bé; després de les claudicacions vistes en aquests trenta quatre mesos de règim republicà; després de les febleses comprovades en aquest mateix temps en homes que haurien d'haver perdut la vida ja en defensar la República davant de les investides de la caverna monàrquica; després de l'ensarconada tràgica del republicanisme històric, còmplice i àdhuc autor de la derogació de les lleis que s'havia donat a la República en matèria social per la presència al Govern de tres ministres socialistes; després que la fam regna en les tres quartes parts del camp espanyol per obra del caciquisme que les colles ara governants emparen a la descarada; després que la República i el seu contingut ha estat esborrat de les pràctiques de govern i quan s'alleta l'assalt definitiu al règim per llançar-se d'un cop contra la classe obrera espanyola i ofegar-la en sang, ens surt la veu, autoritzada, honesta, sincera, si voleu, de don Manuel Azaña i ens proposa d'un cop a l'altre del seu extens discurs que enfillem la proa cap el nou catorze d'abril que reconquistà la República i de la qual les masses obreres i sobretot nosaltres els socialistes en serem el principal fautor com ho vam ésser l'abril del 1931. A canvi d'aquesta participació se'ns promet tota una política de protecció als treballadors.

Aquest és el perill. Protecció als treballadors, perquè els republicans no poden fer res més que això, perquè la seva formació política i la seva base ideològica i els seus interessos no donen espai per a res més, la qual cosa significaria que la classe obrera accepta una tutela que ni la seva força, ni el seu prestigi, ni la justícia poden aconsellar d'acceptar. La classe obrera sap prou bé, i, si no, li ho haurem de fer entendre, que tutela, protecció, representa una limitació de drets, quan allò que precisament imposarà un dia la justícia és la reconeixença que la classe obrera ha de disfrutar-los tots i el primer, aquell que no admet sofisticacions de cap mena, és el dret a governar i a governar-se, que és allò a què tendeixen que no sigui mai o si per cas ben lluny tots els republicans que s'atansen a la classe obrera i tenen la fonda preocupació de l'enorme injustícia que es comet amb nosaltres en negar-nos el dret de participar en el govern. El senyor Azaña i totes les esquerres s'han equivocat de camí, per tal com no és aquesta la missió de la classe obrera. És hora que s'acabi el pidolar unes proteccions que qualsevol creti temps després des de la presència del Consell de Ministres nega al segon dia d'haver-se encimbellat al Poder. En aquest sentit ha estat prou eloqüent el nostre fraternal col·lega "Avance", d'Oviedo, en comentar el discurs del senyor Azaña i que si tinguéssim prou espai reproduiríem íntegrament.

Els republicans a una banda i els socialistes a una altra. I si les bandes de sicaris del vell monarquisme en fase feixista es llancen a l'assalt, ja ens trobem en el moment de les garrotades, però res de confondre'ns, perquè mal podem confondre'ns amb aquells que han tingut el Poder i no l'han sabut fer valer; mal podem barrejar-nos amb aquells que propugnen governar ara per Decret quan tots els advocats, els més savissos i els més acèrrims defensors dels més rics, han ofegat la República amb el paper de tanta jurisdicció i l'han collada en les malles del Dret romà de tal forma, que no se'n deslligarà mai més com no funcionin les guillotines; mal podem lligar la sort de la classe obrera al republicanisme quan el més decent i el més honrat dels republicans té timideses inconcebibles en l'ordre social.

Aquesta és una hora greu i delicada per a la classe obrera, que mai no li calia retrobar-se tant com ara. En cap moment era tan necessari com ara centrar les posicions dels treballadors i bandejar la politiqueta del mal menor. Aquesta política de concessions, híbrida, de mal menor, a Àustria acaba de costar riu de sang, ha aixecat forques i ha compromès més encara del que ho estava el futur de la classe obrera europea.

Si els treballadors espanyols arriben al Poder ha d'ésser per a gaudir-lo plenament, monopolitzant-lo. En un mot: Per quedar-s'hi tota la vida i amb les conseqüències que això comporti.

MANUEL BERTRAND

La nostra segona sessió de cinema

El dia 16, a la nit, al Cinema Volga, la Joventut Socialista de Catalunya presenta, en la seva segona sessió de cinema marxista, el formidable film de Projowski «La Mare».

No cal que ací parlem de la importància artística i revolucionària d'aquest film, ja que des de diversos periòdics els millors crítics cinematogràfics han qualificat aquesta cinta com una de les millors produïdes pel cinema soviètic.

La vetllada fou un franc èxit de la Joventut, i foren innumbrables les persones que no pogueren admirar aquesta obra admirable.

Amb aquesta sessió de cinema revolucionari, el Comitè de festes de la Joventut inicià la campanya que pensa portar a cap per tal de fomentar per la seva part tot el que representi cultura recreativa, és a dir, «obra socialista».

Per a dir-te poc temps, s'es a estudiar la manera de portar a cap altres funcions, que consistiran en teatre proletari, festes, etc.

Calçats d'estiu

Exclusiva Maripi

Joan Escarpanter

Canet de Mar

L'antimarxisme o la moda d'aquest temps

Les enquestes destinades a conèixer l'estat d'ànim, la manera de pensar o l'exacta idiosincràcia d'una generació qualsevol no són coses d'avui i, per tant, no han de sorprendre a ningú. Blasmar-les és perdre temps. En efecte, cap retrat, per lògic que aparegui, no farà perdre a periòdics i revistes el clàssic costum de pendre el pois a uns individus més o menys sincers, més o menys pensants i més o menys cursis.

Fins i tot és instructiu aquest vici inveterat. Per aquell que es complau observant i estudiant les petites i grans comèdies de la vanitat humana hi ha, en totes les enquestes, grans motius de reflexió.

La primera que se'ns acut —i potser la més cabdal— és la nul·litat absoluta d'aquelles consultes, fetes aparentment de cara al públic. Si posem per cas que una enquesta s'adreça a la joventut per tal de conèixer el seu pensament sobre els grans problemes de l'hora, ens trobarem de seguida per endavant els efectes de l'enquesta. Els obstacles principals són:

1. El propi periòdic. Una enquesta a través d'un periòdic limita a priori el nombre de concursants.

2. La inapetència del més gran nombre. Aquesta inapetència pot ésser deguda a infinites causes entre les quals hom troba, en primer terme, la manca de mitjans d'expressió per part dels individus cridats a il·luminar les tenebres.

3. La manca de sinceritat dels que contesten. Molts d'ells no s'han entretingut mai a estudiar els problemes que el món té plantejats, no han fet el menor esforç mental encaminat a copsar els dolors i les esperances humanes; han passat llurs hores de lleure fent "conquistes" o bé atipant-se copiosament d'"esport". En trobar-se un bon dia davant una enquesta a ells dedicada, els que tenen "lletres" i afany d'exhibició s'asseuen davant un paper blanc, proven de recordar discursos i converses, consulten alguna obreta "a l'abast de tothom" i ponen un resum curt o llarg, segons la inspiració del moment, de llur "pensament" profund.

Queden, és clar, els "bons", que de tot hi ha a la Vinya del Senyor. Però són comptadíssims i molt sovint els que més discrepen de l'ideari que sol·licita llur aportació filosòfica. Són pocs i no són la joventut. Aquests, a més d'ésser un conjunt heterogeni, és complex i indefinible. No comença i acaba a uns anys oficials, determinats per un classificador arbitrari, sinó que unes vegades no arriba a florir en l'individu i d'altres no mor sinó amb aquell.

En general, el que hom anomena la joventut és una cosa trista. La joventut, tal com l'entenen els pares de la pàtria, és mal educada i pretenciosa, barroera i cruel, esbojarrada, rampelluda i "atrevida", viciosa i poca-solta. Res tan pobre i miserable com el concepte que de la joventut ha tingut tot-hora la burgesia. Amb un paternalisme de mea culpa retrospectiu, ha encoratjat sempre les falles dels joves, tant aquestes deliberadament en el cercle inhumà de llurs atzagalades. Qualsevol bestiesa s'ha justificat amb l'excusa de la joventut. Adhuc la bestiesa feixista. Els francesos tenen, per a aquest perdonament de culpes, una frase clavada: "il faut bien que jeunesse se passe". Cal que la joventut s'esgoti trencant plats i olles, malgastant la salut pròpia i els estalvis dels pares. Sense aquestes disbauxes no s'és jove.

I quan s'ha de pensar una estona sobre certes coses abstractes i transcendents, aquesta joventut falla lamentablement i ensenya l'orella de la rutina burgesa. Com a criteri propi la joventut carrinclona només coneix el que proclama la moda. La moda en tots els ordres. Un temps fou la Bertini, el film italià i les contorsions luxurioses; més tard Carpentier, les llagades catalanes, Zamora, el detectivisme. Ara la moda és l'antimarxisme i aquesta joventut "pensant" és antimarxista. Aquest nom fa bonic, tant com la cinta de les quatre barres, tant com els pits de l'Uzeudun, molt més que les històries espirituals del futbolista Zamora. Hom pregunta a la joventut que pensa i us diu que és antimarxista, la qual cosa vol dir que no pensa res, però que continua seguint fidelment la moda.

Què en farem d'aquesta joventut? Què n'hauríem d'esperar de la joventut si tota fos com aquests erudits antimarxistes? N'hi hauria per fugir al desert a civilitzar els camells. Però els joves que ho són de debò no acostumen a perdre temps infant enquestes, ans bé lluiten amb passió i fe per una civilització més perfecta que la llur. Els

FEIXISME

El moment actual és de palpitant agitació. Per tot arreu es parla, es remorja i es critica. Els partits polítics, tots, es reuneixen per a deliberar sobre la situació i prendre acords. Les grans personalitats d'aquests partits fan declaracions amb gran èmfasi, per creure's la batalla guanyada... Els altres, amb una celeritat impròpia del moment, comenten i vaticinen èxits per a ells i desfetes per als altres, i per últim, els descontents del caire que prenen les coses estan atents a qualsevol ensopegada transcendental que hi pogués haver. Aquesta és la situació actual de la República Espanyola.

Des del 14 d'abril que a Espanya va ésser instaurat el règim republicà, no ha estat possible haver-hi un moment de pau. Res d'estrany seria que aquesta intranquil·litat procedís dels partits equidistants del règim per llur ideologia. Però no ha estat així, sinó que el malestar ha procedit dels grups republicans d'esquerra, o al menys dels que així s'anomenen. Tot això ha portat una separació de les forces d'esquerra, que el temps s'ha encarregat d'accentuar. Heus ací el resultat obtingut després de tres anys d'una República laica.

Les circumstàncies en què anem desenrotllant-nos no poden ésser pitjors. El sentit republicà ha d'imposar-se ràpidament, deixant apartat tot allò que no pugui ésser susceptible d'una millora radical. Cal deixar de banda, quan no pugui aixecar-se, el que sembla que ha d'enrunar-se. De no ésser així, la tempesta que s'apropa descarregarà amb tota la força sobre nosaltres, i el que ha costat tants anys de lluites i de sacrificis desapareixerà com per encant.

El moviment feixista, que per ésser mundial és més paorós, sembla que ara també pretengui voler prendre estat aquí a Espanya. Comença com únicament podia començar, això és, subornant la consciència de les masses.

El feixisme, tant d'un color com d'un altre, no té vida pròpia, perquè li manca base. El seu alçament sols pogué abastar-se davant de la visió d'un ídol, però sempre sortit del poble. Per això pogué arrelar-se a Itàlia i Alemanya, però el mateix en un que en altre lloc es formà dintre les grans masses, que varen escoltar i confiar en les promeses d'aquells homes.

Què ha passat després? El que havia inevitablement de passar. Implantació del feixisme i oblit de les promeses. I ara, poble, reclama, que jo et faré callar.

Ací a Espanya, a l'igual que en altres països d'Europa, s'està intentant que aquests ideals s'arrelin a la consciència ciutadana. El caràcter espanyol, propici a tota mena de novetat, ha vist aquest moviment amb certa calma, i això ha fet que en el nostre Parlament espanyol hi hagi representació del feix. És clar que aquest feixisme que es pretèn, de quant blanc, a Espanya no pot prosperar, però cal estar alerta. S'ha de vigilar i no descuidar-lo. Avui per avui, i malgrat els grans treballs que s'estan realitzant, el poble no l'accepta, ni l'acceptarà.

Bo serà, no obstant, fer tot el que es pugui per a aturar aquest avenç mundial, última convulsió del capitalisme, i que apel·larà a tots els

Joves que ho són de debò ni miren enrera ni s'aturen al llindar de l'avui. Caminen. I no com els crancs antimarxistes. Tard o d'hora, ningú no sap quan serà, aquesta joventut autèntica farà trontollar les modes i capgirarà el sentit de les coses. Llavors hom veurà què cosa és la joventut i cap on mena l'ésser jove. Car l'ideal de la veritable joventut, de la sola joventut possible, és avui molt senzill, molt clar i molt profund. És un ideal de rebellio per l'avui cruel i un crit de lluita magnífica, que hom podria expressar perfectament amb aquelles paraules austeres de Michelet:

"Mentre tots els ciutadans, fins al més esborradis, no tinguin el dret d'entrada en la Societat, jo em quedo fora."

CARLES CARQUES

mitjans per a abastar la seva implantació, que de moment haurà d'ésser la seva salvació. És veritat que, encara que guanyessin la batalla, seria igualment inevitable la seva caiguda, perquè el capitalisme, per lleis humanes, no pot ni ha de subsistir. Les diferències de casta han d'abolir-se d'una vegada. El desenvolupament de la intel·ligència és l'únic que podrà sentar una categoria, però mai el privilegi de naixement, que la podria donar a qui no és apte per a fer bon ús d'ella. Això haurà de fer-nos fixar en els perills que entranyaria un canvi de règim d'aquesta mena i el que representaria la seva implantació. Amb ell va inherent el militarisme, i com a conseqüència la guerra, que ja s'està forjant. El mateix Itàlia que Alemanya, de per si res no poden fer, però no seria el mateix si assolissin la implantació aquí a Espanya, que serviria de pont per a dur-lo a les altres nacions.

PILAR SUAREZ PINTO

PERILLS!

El feixisme, darrer refugi d'alguns sectors privilegiats, sembla ésser l'àncora de salvació per als que, impossibilitats de comprendre i sentir els més elementals principis d'humanitat, ho sacrificarien tot per a la conquesta del Poder, malgrat que això significués la negació dels drets més elementals de tot ésser nascut.

En diverses ocasions, i des de diferents sectors de la premsa, hem pogut respirar un envejable optimisme respecte a la sort que el futur reserva al feixisme. Coincidíem en assegurar que a Espanya és impossible que arrel·li. Diuen que a Espanya manca un punt bàsic perquè prengui forma una organització d'essència militarista. I afegeixen que, per sostenir el foc sagrat de les conviccions feixistes, manca el mite que justifiqui la fòbia.

Però el mite, segons sembla, ja el tenen. Hitler escolí els malaguanyats semites: calia purificar la raça ària i, per tant, era necessari l'inutilitzar la sang jueva. Malgrat que en els mateixos moments un Congrés Internacional de Genealogia, per unanimitat, sentenciava que Alemanya era precisament el país on menys sang ària corria per les venes dels ciutadans. Ací, segurament, el mite serien els catalans (prova: la Sessió necrològica del Parlament Central), aquests éssers que pretenen desfer Espanya, que reneguen de la sang tradicional i gloriosa de llurs avantpassats. Ja tenen, doncs, el mite que justifiqui la fòbia feixista.

Tindran, lògicament, el beneplàcit i ajut de molt bona part de la classe privilegiada, ja que el feixisme assegura la seva hegemonia. Els catalans, com els semites d'Alemanya, que amb llurs doctrines volen rompre el mite fred de la tradició, l'índol just poder temporal de l'Església i el domini absolut de la riquesa per uns quants senyors, seran el mite. A més a més, trenquen els lligams de bronze d'un unitarisme estatal i concedeixen els vots als partits que signifiquen el desordre (?), que aproven Estatuts i que guanyen—en bona lleialta Lliga Catalana.

Obriu els ulls, homes amants de la llibertat, i estigueu alerta: qui sap si una indecisió nostra seria el partí del monstre modern...

JAUME JULIA SUNYER

L'acte feixista del vuit d'abril

Les gestions per a l'organització del tren especial que ens ha de portar a Madrid, el 8 d'abril, amb motiu de la concentració feixista, segueixen activament. Podem ja afirmar que el preu del viatge d'anada i tornada no pasará de 60 pessetes i que el nombre de places a ocupar serà de 400 com a mínim.

ECOP.—ROSSELLÓ, 84.—BARCELONA